612

கைவல்ய நவநீதம்

[மூலம்]

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு

புஸ்தகசாலை,

ப்ளாக்டவுன் (P.O.) சென்னை.

OFFICE OF THE R... OF BOOKS ... 24 ...

எனது குருநாதர்

["சென்னை தமிழ் நாடு" 10-12-1927 (தினசரி) அபிப்ராயம்]

இந்நூல் சுவாமி விவேகானந்தர் அமெரிக்கா தேசத்து நியூயார்க் பட்டணத்தில் செய்த ஆங்கிலப் பிரசங்கத்தின் மொழி பெயர்ப்பாகும். இப்பிரசங்கம் ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண பரமாம்சருடைய திருச் சரித்திரத்தைத் தெளிவாகத் தெரியப் படுத்துவதோடு, 'இந்தியர் நாகரிக மற்ற ஜாதியார்' என்று எண்ணியிருந்த அன்னிய நாட்டினர்க்கு இந்திய மக்களின் ஆத்ம சம்பந்தமான அறிவையும் வெட்ட வெளிச்சம் போல் காட்டுவதற் கேற்ற கருவியாயிற்று. இப்பிரசங்கத்தை ஆசிரியர் ஸ்ரீ ஆர். நாராயண சுவாமி ஐயர் இப்புத்தக வாயிலாக வெகு திறமையாய் மொழி பெயர்த் துதவியுள்ளார். இதன் நடை எளிதாகவும் இனிமையாகவுமிருப்பதால் வாசிப்போர்க்கு இச்சிறு நூல் பெரிதும் பயன்படுமென்பது திண்ணம். பரமஹம்சர் படத்துடன் உயர்ந்த கிளேஸ் காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ள இது கண்ணைக் கவரும்படியான அழகிய பயிண்டுடன் கூடியது. விலை அணா 8.

ஓம்

ஸ்ரீ தாண்டவராயமூர்த்தி சுவாமிகள்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கைவல்ய நவநீதம்

மூலம்

கோவிலூர்
ஸ்ரீ பொன்னம்பல சுவாமிகள்
பிரதிக்கிணங்க

24 JUL 1928
MADRAS

ஆயுர்வேத பண்டிதர்
S. R. நமசிவாய ராஜயோகி
அவர்கள் பரிசோதித்தது.

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு புத்தகசாலை,
நெ. 4/34, நயினியப்ப நாயக்கன் வீதி,
பார்க்டவுன், சென்னை.

1928] விலை அணா 4 [விபவ௵

சிறந்த வேதாந்த நூல்கள்.

கைவல்யவிரிவானஉரைகோ.வ.பதிப்பு	2	8
,, ,, பதவுரை	1	0
சச்சிதானந்த சிவம்3-ம் பதிப்பு	1	2
மோக்ஷ சாதனரகசியம்	4	0
ஒரு பெண்ணரசியின் உபதேசம்	0	8
பகவத்கீதை விரிவான வசனம்	1	12
வேதாந்த சூடாமணி விரிவானஉரை	1	8
சிவஞான போதம் விரிவான உரை	0	12
உபநிடதம் 32-ம் விரிவான உரை	0	10
கொலைமறுத்தல் சொத்து உரை	1	8
பகவத்கீதைகிரந்தம்தமிழ்(பாக்கெட்)	1	0
தருக்கபரிபாஷை குறிப்புரையுடன்	1	0
சர்வதரிசன சங்கிரகம்	2	8
திருக்கழுக்குன்றத் தலபுராண (400-பக்கம்) விரிவான வசனம்	2	0
அத்வைத உபதேச பஞ்சரத்னம்	0	6
இராஜயோகம், பதஞ்சலியோக ஸூத்ரம் வியாக்யானம்	2	4
பதஞ்சலியோக ஸூத்திரம் ,,	1	4
கர்மயோகம் விரிவானது	1	0
பக்தியோகம ,,	0	12
ஞானயோக ரகசியம் ,,	2	4
வேதாந்த ரகசியம் ,,	2	0
இராமதீர்த்தவிஜயம் 1-2 பாகங்கள்	5	0

ணம், பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்னமாக்கி, இணங்கிய குருவேயென்னை யிரட்சித்தல் வேண்டு மென்றான்- 7

அன்ன தன் சிசுவை யைய ஞானமீன் பறவை போலத், தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி, உன்னது பிறவிமாற் றுமுபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன், சொன்னது கேட்பாயாகிற் றொடர் தொலையு மென்றான். 8

தொடர்பவந் தொலையுமென்று சொன்னதைக் கேட்டபோதே, தடமடு மூழ்கினன்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்தள் ளாறி, அடருமன் பொழுகு மாபோ லானந்த பாஷ்பவப்பங் காட்டி, மடன்மலர்ப் பாதமீண்டும் வணங்கிநின் றீது சொல்வான். 9

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனு ஞானுஞ் சுவாமி, நின்னது கருணையாலே நீரொனை யாளலாமே, உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டென்றீரே, இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல் வேண்டு மென்றான். 10

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்த பின் செறிந்த மண்ணின், குடம்பையுட்புழு முன்னா துங் குளவியின் கொள்கைபோலத், தொடங்கிய குருவுமான்ம சொரூபமேமரு வ வேண்டி, உடம்பினுட் சீவ னைப் பார்த் துபதேச மோது வாரே. 11

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவ ன்பிறந்திறந்து, தீராத சுழற்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப், போராத காலநேமிப் பிரமையிற் றிரிவன் போதம், ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வள வுந் தானே. 12

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேல், பின்னையத் தலைவன் றானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத்தீர்வன், உன் னைநீ யறிந்தாயாகி லுனக்கொரு கேடுமில் லை, என்னைநீ கேட்கையாலே யீதுபதேசித் தேனே. 13

என்னைத்தான் சடனுவுள்ளத் தெண்ணி யோ சொன்னீ ரையா, தன்னைத்தா னறி

யா மாந்தர் தரணியி லொருவ ருண்டோ, பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந் துழலு வானேன், நின்னைத்தா னம்பினே ற்கு நிண்ணய மருளு வீரே. 14

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர் வான் யாவன், அன்னவன் றன்னைத்தா னென் றறிந்தவ ஞரு மென்றார், சொன் னபின் றேகி யாரித் தூலமல் லாம லென் றான், பின்னது கேட்ட வையர் பீழையு நகையுங் கொண்டார். 15

தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் கா ணே னென்றாய், மோகமாங் கனவில்வந்து முளைத்தவனெவனீ சொல்வாய், சோகமாங் கனவு தோன்றாச் சுழுத்திகண் டவனார் சொல்வாய், ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவு தானேது சொல்வாய். 16

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள வினைவு நீங்கிக், கனவுகண் டதுஞ்சு ழுத்தி கண்டதும் வேறொன் றேபோல், தினமநு பவிப்ப தொக்குந் தெரியவு மில்லைசற்றே,

மனதினி லுதிக்கும் பின்னே மறைக்கும
தருளு வீரே. 17

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பி
றை காட்டுவார்போல், ஆலத்தி னுடுக்கள்
காட்டி யருந்ததி காட்டுவார்போல், தூலத்
தை முன்பு காட்டிச் சூக்குமசொரூபமான
மூலத்தைப் பின்புகாட்டமுனிவர்தொட
ங்கினாரே. 18

அத்தியாரோப மென்று மபவாத மென்
றுஞ் சொல்லும், உத்தியாற் பந்தம் வீடெ
ன் றுரைக்கும்வே தாந்தமெல்லாம், மித்
தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா
தத்தான், முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முந்
தியா ரோபங் கேளாய். 19

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவவெ
ல்லாம், ஓரோர்வத் துவினில் வேறே யோ
ரோர்வத் துவினை யோர்தல், நாரூடு பணி
யாய்த் தோன்றன ராஞகித் தறியிற் றோன்
றல், நீரூடு சானற்றோன்ற னிறந்தலம்
வெளியிற் றோன்றல். 20

தூலமே மருவுஞ் சீவன்சொல்லிய விசுவ னாகும், தூலமே மருவு மீசன் சொலும் விராட் புருட னாகும், தூலமே யன்னகோ சந் தன்னுஞ்சாக் கிரவ வத்தை, தூல கற்பனையீ தென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய். 35

சீரிய வீச னார்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி யொன்றேல், ஆரிய குருவே பேத மறிவ தெப்படியென்றக்கால், காரிய வுபாதி சீவன்காரண வுபாதியீசன், வீரிய மிகுசமட்டி வியட்டியாற் பேதமாமே. 36

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதம், சரங்கடா வரங்கள் பேதத் தனியுடல் வியட்டியென்பார், பரம்பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பதேசமட்டி யென்பார், இரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசர்க்கும் பேதமீதே. 37

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினேங் காணபவெல்லாஞ், சொற்பனம்போலுமென்றே துணிந்தவன் ஞானி யாவான், செற்

புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம் போல, அற்புத முத்திசேருமபவாத வழியுங் கேளாய். 38

அரவன்று கயிறென் றூற்போ லாளன்று தறியென் றூற்போல், குரவன்சொல் லுபதே சத்தாற் கூறுநூ லொளியைக் கொண்டு,பிரமன் று புவனமன்று பூதங் களன்று ஞானத், திறமென்னும் பிரம மென்று தெளிவதே யபவா தங்காண். 39

படமுநூ லும்போற் செய்த பணியும் பொன் னும்போற் பார்க்கில், கடமுமண் ணும்போ லொன்றும் காரிய காரணங்கள், உடன்முதற் சுபாவ மீறு வொன்றிலொன் றுதித்த வாறே, அடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத உபாயமாமே, 40

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ் சத்திசெய்யும், வடணைவிகாரஞ் சொன்னி ரிரண்டுசத்திகளென்றீரே, மூடலாஞ்சத்தி செய்யு மோகமுஞ் சொல்லுமையா, கேட

றக் குருவே யென்னக்கிருபையோ டருள் செய் வாரே. 41.

நானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங் கண்ட, ஞானிக டமையு மன்றி சாஸ்திர பாதியென் னும், ஊனிடை யுயிர்க ளுள்ளத் துணர்விழி குருடாம் வண்ணம், வானிலந் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள் போன் மூடும். 42

பூன்றமாம் பிரமத் துக்கும் புறத்துள வி காரங்கட்கும், ஆன்றகூடஸ்த னுக்கு மகத் துள விகாரங்கட்கும், தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந்தோன்றுமன் மறைத்துமூடும், ஊன் றிய பவ வியாதி யுண்டாக்கு முபாதியீதே.

ஆதார மறைந்து போனு லாரோப மெங் கே தோன்றும், ஆதார மறையா தாகிலா ரோபமிலையேயென்றல், ஆதாரஞ் சமம்வி சேடமாமென விரண்டு கூறும், ஆதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேட மாமே.

சகமதி லிதுவென் சுட்டாஞ் சமானந்தா ன் மறைந்திடாது, மிகவிது கயிறு மென்

னும் விசேடந்தான் மறைந்துபோகும்,அக மெனுஞ் சமானந்தன்னையஞ்ஞானமறைத் திடாது, பகர்விசேடமதாஞ் சீவன் பரமெ னு மதனை மூடும். 45

கேவல நிலைதோன் ருமற் கெடுத்தது பஞ்சகோசஞ்,சீவனுஞ்சகத்து மாகிச்செனி த்தவிட் சேபமன்றோ, ஆவரணந்தானே பாழனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ, மே வருங் குருவேயென்று வினவிடின்மகனே கேளாய். 46

தோற்றமாஞ் சத்திதானுந் துன்பமாம் பவமானாலும், ஆற்றலான்முத்திசேர்வார்க் கநுகூல மாகுங் காணீ, ஊற்றமாம் பகற் காலம்போ லுபகாரநிசியாலுண்டோ,மாற் றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப்பொல் லாதே, 47

சுழுத்தியிற் பிரளயத்திற் றோற்றமாஞ் சகங்கண் மாண்டும், அழுத்தியபவம்போய் முத்தியடைந்தவ ரொருவருண்டோ, முழு த்தவிட் சேபமெல்லா முத்தியிற்கூட்டுமிற்

கும்,கொழுத்தவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே. 48

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்ற மான, சத்தியும் பொய்யே யென்ருற் சத்திசாதனமாவந்த,முத்தியும் பொய் யாமென்னின் மோகித் திரைவி லங்கால் நித்திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலை மெய்யாமே. 49

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா விரும்பினை யிரும்பா லெய்யும், அம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பார், வம்பி யன் மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் பின்னைத், தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ் சுடு தடிபோற்போமே. 50

இந்தமா யையினுற் சேவர்க் கேழவத்தை களுண்டாகும், அந்தவே ழவத்தைதம்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய், முந்த வஞ் ஞானமூடன் மூளைத்தல்கா ணுதை ஞானம், சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல். 51

பிரமமாந் தனைமறந்த பேதைமை யே
யஞ்ஞானம், பரணிலை காணோ மென்றுபகர்
தலாவரண மூடல், நரனொரு கருத்தாற்
சீவனென முளைத்த தோற்றம், குரவன்
வாக்கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல்
பரோட்சஞானம். 52

தத்துவ விசாரஞ்செய்து சகலசந் தேக
மும்போய், அத்துவி தந்தானாதலபரோட்
சஞானமாகும், கர்த்தனுஞ் சீவ பேதங் கழி
வதே துக்கம் போகல், முத்தனுமெல்லாஞ்
செய்து முடிந்ததா நந்தமாமே. 53

இதுநினைக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொ
ருதிட் டாந்தம், புதுமையாங் கதைகேள்
பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி, உதகதீ
ரத்திலேறி யொருவனொன் பதுபே ரெண்
ணி, அதனொடு தசமன் றானென் றறியா
மன் மயங்கி நின்றான். 54

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனிலை கா
ணோ மென்றல், பிறியாவா வரண மாகும்
பீழைகொண் டழல்விட் சேபம், நெறியா

ளன்றசம னுண்டு நிற்கின்றா னென்ற
சொல்லைக், குறியாக வெண்ணி நெஞ்சிற்
கொள்வது பரோட்ச ஞானம். 55

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரொன்
பதின்மர் தம்மை, எண்ணுநீ தசமனை
யென்னவே தன்னைக் காணல், கண்ணி
னிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வதுநோ
ய் போதல், திண்ணிய மனதி லையந் தெளி
தலா னந்த மாமே. 56

தசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் சற்
குரு மூர்த்தியேயென், நிஜவடி வினையான்
காண நீர்காட்டல் வேண்டுமென்றான், சுசி
பெறு மிலட்சி யார்த்தந் துலம்பதர் தற்ப
தங்கட், கசிபத வைக்கியஞ் செய்யு மது
செயு மூண்மை கேளாய். 57

விண்ணென்றை மகாவிண் ணென்று
மேகவிண் ணென்றம் பாரின், மண்ணெ
ன்று கடவிண் ணென்று மருவிய சலவிண்
ணென்றும்,எண்ணுஞ்சற்பனைபோ லொன்

றே யெங்குமாம் பிரம மீசன், நண்ணுங்
கூடஸ்தன் சீவ ஞன்ருசை தன்யமாமே. 58

பூச்சிய வீசன் சிவன் புகல்பத மிரண்டி
னுக்கும், வாச்சியம் லட்சியந்தான் மல
மிலாப் பிரம மான்மா, காச்சிய பாலினெய்
போற் கலந்தொன் ருங் கடைந்தெடுக்கும்,
ஆச்சியமென் னவுன்னையறிந்துநீ பிறிந்து
கொள்ளே. 59

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமா
ம் முடனுனென்னும், அறிவினைக் கொல்
லல் வேண்டு மைம்பூத விகாரமன்றோ, வெ
றியதோர் துருத்தி மூக்கின் விடுவது போ
லுன் மூக்கால், எறிபிரா ணனுநீ யல்லே
யிராசத குணவி காரம். 60

கரணமா மனது புத்திகருத்தாவாமவை
யான் மாவோ, தரமுள விரண்டு கோசஞ்
சத்துவ குணவி காரம், வரமறு துயிலா
னந்தமயனைபு நானென்ஞதே, விரவிய தம
வஞ் ஞான விருத்தியின் விகார மாமே. 61

சத்தொடு சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சாட்சியேகம், நித்தியம்வியாபி யான்மாநீயது வாவ நிந்து, பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்க ளான, குத்திர பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய். 62

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்ற பொழுது பாழே, விஞ்சிய தத்துவல் லாமல் வேறொன்றுந் தெரியக் காணேன், அஞ்சன விருளே யோரா னகமென வ்நுப விப்பேன்,வஞ்சமில் குருவேயென்ற மகன் மதி தெளியச் சொல்வார். 63

முன்புக றசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி, ஒன்பது பேரைக்கண்ட வொருவனுந் தனைக்கா ணுத, பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழவனோ பாராய், அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே. 64

தூலசூட் சுமவஞ் ஞாநந் தோன்றுமூன் றவத்தை தாமும், காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள், போல

வே வந்து வந்து போனவெத் தனையென் பேனுன், ஆலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெ லாஞ் சாட்சி நீயே. 65

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேது கொண்டறிவே னென்று, சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ,பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்ப்பதுந் தனைக்கொண் டேதான், அல் லாமற் பதினென் றுனு மவனிடத் துண் டோபாராய்.

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே றுண் டென் றெண்ணும், அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க் கநவஸ்தை பலமாய்த் தீரும்,அறிப டும் பொருணீயல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை, அறிபொ ருளாகு முன்னை யநு பவித்தறிவாய் நீயே. 67

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்லாம், மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந் தான் சுபாவ மன்றே, அதுவிது வெனுஞ் டங்க ளறிவாக வறிவைத்தந்தே, அதுவிது விரண்டுமாகா வகம்பொருளறிவாய் நீயே.

இந்தநீ துவம்ப தத்தி னிலட்சியப் பொ
ருளா மென்றும், பந்தமில் பிரம மேதற்பத
ந்தனி லிலட்சி யார்த்தம், அந்தமாஞ் சீவ
னீசனவர்களே வாச்சி யார்த்தம். சந்ததம்
பேதமாவார் தமக்கயிக் கியங்கூடாதே. 69

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பெயராலு
மிடங்க ளாலும், ஒதரு முபாதி யாலு முட
லாலு முணர்வி னாலும், பாதலம் விசும்பு
போலப் பலதூரமகன் றுநிற்பர், ஆதலாலிவ
ர்க் கென்னாளு மைக்கியமென்பதுகூடாதே.

வட நூல்வல் லவர்கள் சொல்லும்வாசகப்
பொருள் சேராமல், இடராகிற்பொருளாம்
வண்ண மிலக்கணை யுரையாற் கொள்வார்,
திடமான வதுவு மூன்றாச் செப்புவார்
விட்ட தென்றும், விடலிலா தென்றும்
விட்டு விடாததென் றும்பே ராமே. 71

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கறுப்புச்
செப்போடு தென்றும், தங்கிய ஸோயந்தே
வ தத்தனென் றுஞ்சொல்வார்கள், இங்கு
தாரணங்களாக்கி யிந்தமூன் றுரைகளாலே

துங்கநூல் விரோத மான சொல்லெலாம் பொருளாந் தானே. 72

பன்னிய ஸோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி யார்த்தம், அன்னிய தேசங் கால மவனிவ னென்பவெல்லாம், சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொடரிலக் கியம்விடா மல், உன்னிடிற் றேவ தத்த னொருவனே வெளியாக் காட்டும். 73

தத்துவ மெனும்ப தங்கள் பிரமமாய்ச் சாட்சியான, வத்துவைவிடாமற்பேதவாச் சியார்த்தத்தைவிட்டு, நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகுமென்னும், அர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத வைக்கியங் காட்டும். 74

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண் டும் பொய்யே, குடவானும் பெரியவானுங் கூடியொன் றுமெய் போதும், இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெய்,போதுமேகம் திடமாகச் சுவாநு பூதி சிவோகமென் றிரு ந்திடாயே. 75

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப்பாமல், பஞ்சகோ சமுங்க டந்துபா ழையுந் தள்ளி யுள்ளில், கொஞ்சமா மிருப் பும் விட்டுக் கூடஸ்தன் பிரம மென்னும், நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூரணத் தைக் கண்டான். 76

அநுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யக ண்டமாகித், தநுகரணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய், மனதுபூரணமாய்த்தேக மானசற் குருவுங் காண, நனவினிற் சுழுத் தியாகி நன்மகன் சுபாவ மானான். 77

அளிமக னெடும்போ திவ்வா றானபின் மனதுமெள்ள, வெளியில்வந் திடவு ணர்ந் தான் விமலதே சிகனைக் கண்டான், துளி விழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவீழ்ந்தெழு ந்து சூழ்ந்தான், குளிர்முகச் சுவாமி கேட் கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான். 78

ஐயனே யெனதுள் ளேநின் றநந்தசன் மங்களாண்ட, மெய்யனே யுபதே சிக்கவெ ளிவந்த குருவேபோற்றி, உய்யவே முத்தி

நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன், செய்யு
மா ளென்றுங் காணேன் றிருவடிபோற்றி
போற்றி. 79

சிட்டனிவ்வாறு கூறத் தேசிகர்மகிழ்ந்து
நோக்கிக், கிட்டவா வெனவி ருத்திக் கிரு
பையோ டருளிச் செய்வார், துட்டமாந்த
டைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொரூப
ஞான, நிட்டனு யிருக்கினீதே நீசெயு முத
வி யாமே. 80

நீநானெனன் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ
ர்ணமா யெங்கும், நானுகத் தெளிந்தஞான
நமுவுமோ குருவே யென்றான், தானுகும்
பிரமரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றோன்றும்,
ஆனுலுந் தடைக ளுண்டே லநுபவமுரை
த்தி டாதே. 81

தடையெவை யெனிலஞ் ஞானசந்தேக
விபரீ தங்கள், படர்செயு மிந்த மூன்றும்
பலசன்மப் பழக்கத்தாலே,உட னுடன் வரு
ம்வந் தக்கா லுயர்ஞானங்கெடுமிவற்றைத்
திடமுடன் கெடுப்பானகேட்டல் சிந்தித்த
றெளித லாலே. 82

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுட
மாட்டாது,மக்கின ஞானத்தாலே வந்தபந்
தமும்வே வாது சிக்கெனப் பழகிக் கேட்
டல் சிந்தித்த றெளித லாலே, விக்கினமட
ஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்குவாயே. 83

பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட்டு
வதஞ் ஞானம், சுரவன்வாக் கியசம்பாமற்
குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம், திரமறுசகமெய்
யென்றுந்தேகநானென்றுமுள்ளே,விரவிய
மோகந்தானே விபரீதமென்பர் மேலோர்.

தத்துவ வநுபோ கந்தான் சாதித்தல்
கேட்ட லென்பார், ஒத்துளபொருளு கத்
தாலுசாவல்சிந் தித்தலென்பார், சித்தமே
காந்தமான தெரிசனந் தெளிதலென்பார்,
நித்தமிப்படிசெய் தக்கா னிர்வாணம்பெறு
வாய் நீயே 85

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிரு
க்கு முன்பால், அத்தனை நாளும் வேண்டு
மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா, சித்த

மும் வெளிபோற் பற்று ஞேயமாத் திரமா யச்சீவன், முத்தரா னவர்வி தேக முத்தி பெற்றிருப்பா ரென்றும். 86

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகையா வர் கேளாய், வானிகர் பிரம வித்து வரன் வரி யான்வ ரிட்டன், ஆனவர் நாம மாகு மவர்களிற் பிரம வித்தின், தானமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன். 87

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு முன்னம், வாரமா யிருந்தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன, பாரகா ரிய மாறுலும் பலர்க்குப காரமாக, நேரதாச் செய்வர் தீர்ந்த நிலைவிடார் சீவன்முத்தர்.

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற் போ மனத்திற்பற்றுர், தாமரையிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடெங் கூடிவாழ்வார், பா மரரெனக்காண் பிப்பார்பண்டிதத்திறமை காட்டார், ஊமரு மாவா ருள்வத்துவகை ஞ்சீவன் முத்தர். 89

பேதகர் மத்தால் வந்த பிராரத்த நாசா
வாகும், ஆதலால்விவகா ரங்களவரவர்க்கா
வ வாகும், மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வார்
வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வார், பூதலம்
புரப்பாரையம்புகுந்துண்பார்சீவன்முத்தர்

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நி
னையார் கண்முன், நின்றது புசிப்பார் வெ
ய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்து,
பொன்றின சவம்வாழ்ந்தாலும் புதுமையா
வொன்றும் பாரார், நன்றுதீ தென்னார்
சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர். 91

பின்னைமூ வரிலி ரண்டு பேர்களுஞ் ச
மாதி யோகம், தன்னையுற் றிருப்பார் தேக
சஞ்சார நிமித்தந் தானாய், உன்னுவோன்
வான்வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியா
னாகும், அன்னியர் தம்மாற் றன்னை லறி
யாதோன் வரிட்டனாமே. 92

அரிதாகு மிவர்களிவ்வா றநேகரா னாலு
முத்தி, சரியாகும்பாடு பட்ட சமாதிக்குப்

பலனேதென்றால், பெரிதான திருஷ்டதுக் கம்பிரமவித் தநுபவிப்பன், வரியானும்வா னுமற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார்.

பிரமஞாநிகளுங் கர்மப் பேதையர் போ லே வாழ்ந்தால், திரமுறுமஞ்ஞா னம்போ ய்ச் செனியாத வழியே தென்றால், பா வுமா காச மொன்றிற் பற்றுது மற்றை நா லும், விரவின தோடுங் கூடும் விதமிரு வோரு மாவார். 94

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவ னயனெடுமா லான, மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சன்ம, பாவன மாறெ ன்று பழமறை முழங்கு மிப்பால், மேவ ருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ கே ளாய். 95

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசன்ம விவித வித்தாம், சஞ்சித மெல்லா ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ றாக்கும், கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல்விட்டுப்போகும்,

விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையநு பவித் துத் தீரும். 99

போறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக் குநாட் செய்யுங் கர்மம், மறுமையிற் றொட ர்ந்தி டாமல் மாண்டுபோம் வழியே தென் றூல், சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி செய்தபாவத் தைக்கொள்வார், அறிவுளோ ரறிந்துபூசித் தறமெலாங் கைக்கொள் வாரே. 97

அரியமெய்ஞ்ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ றாகும், பெரியதூ லமுங்கா லத் தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம், உரியகுக் குமச ரீர மூலையிரும் புண்டநீர்போல். துரி யமாய் விபுவாய்நின்ற சொரூபத்திலிறந்து போமே. 98

கடமெனு முபாதிபோனற்ககனமொன் றுறற் போல, உடலெனு முபாதி போன வுத்தாஞ் சீவன்முத்தர், அடிமுடிநடுவுமின் றி யகம்புற மின்றிநின்ற படிதிகழ் விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும். 99

தத்துவ விளக்கப் படலம்

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக், கெல்லிய பின்பு தோன்றுங் கிணற்றின் காசம் போலே, நல்லை யாம் பிரம நூலா லுற்றது போலேதோன் றும், எல்லையி னுமெய் போத மேகமென் றிருந்து வாழ்வாய். 100

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்க ளூர், வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு, பீனமாந் தறிபு மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே, ஞானமெய்மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்திடாதே. 101

முற்றுப் பெற்றது.

(2) சந்தேகந் தெளிதற் படலம்

நார்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம், உரமுறக் குத்திக் குத்தி யுறைப்பிக்கு முபாயம் போலே, பரமசிற்சொரூபந்தன்னிற் பற்றிய மனைவி ருத்தி, திரநிலை பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழிகின்றேனே. 1

நற்கருத் துடையோ னாகி ஞானவானாகி நின்றோன், மர்க்கட நியாயம்போலே மகாபூத விகாரந் தொட்டு, நிர்க்குண விதேகமுத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன, சற்குரு வினைவி டாமற் சந்தத மநுசரித்தான். 2

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாம லன்பாம், மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்திர மாய்நின் றாயோ, சிந்தையிலைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்ளே, அந்தரங் கலந்த துண்டோ வநுபவ முரைசெய் வாயே. 3

•

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெந்தாய், சனனவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள், உனதரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றோன்றி, மனவிழி தெரிய ஞான வான் கதிர் பரந்தா லுண்டோ. 4

மந்திர மூர்த்தி தன்னான் மாற்றியபேய் போனாலும், எந்திர மெழுதிக் கட்டி யினி வரா வகைசெய் வார்போல், முந்தியுன் னுபதே சத்தான் மோகம்போ னாலு மையா புந்திநின் றுரைக்க வின்னம் புகலும் விண்ணப்ப முண்டே. 5

ஆகமப் பிரமா ணத்தா லறியென்றும் வாக்குக் கெட்டா, தேகமாம் பிரமமென்று மிதயத்தா லுணர்வா யென்றும், சோகமா மனத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர், மோகமா மிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்தி டீரே.

மற்றை முப்பிரமா ணத்தால்வத்து நிண்ணயங்கூ டாதே, உற்றதோர் விடயம்பூத

முபயமன் றுத லாலே, குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே, இற் றது வாக்குக் கெட்டா தென்பதுமறிவாய் நீயே. 7

வாக்கியந் தனகெட் டாது வத்துவெ ன் றுரைத்த வேதம், வாக்கிய விருத்தியா லவ் வத்துவைக்காட்டிற் றன்றோ, வாக்கி யங் களிலே மான மாவதே தென்றுயா கில், வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள் பொய்யாது கேளாய். 8

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல னல்ல னென்றாள், அன்பனைக் கேட்ட நேரமவள் வெட்கி மௌனமானாள், என்பது போல நீக்கி யிதன் றிதன்றெனச் சேடித்த பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் காட் டும் வேதம். 9

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறிந் துகொள்வாய், பிந்திய சங்கை தீரப் பேசு மூத் தரநீ கேளாய், இந்தியங் களுக்கி ராச

னிதயமா மதினெண் ணங்கள், புந்தியுமன
மு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும்.

உன்முகம் போற்கண் ணடிக் குள்ளொ
ருமுகங்கண் டாற்போல், சின்மயவடிவின்
சாயை சித்துப்போற் புத்திதோன்றும்,நின்
மனே விருத்தியந்த நிழல்விழி யாயுலாவும்,
தன்ம நன் மகனே யித்தைத் தானன்றே
ஞாக மென்பார். 11

உருக்கிய தராநீர் நாநா வுருவங்க ளா
றற் போல, விருத்திகள் கடப டாதி விட
யமாய்ப் பரிண மிக்கும், அருப்பல விடய
மெல்லா மாபாசன் றேற்று விக்கும், இரு
ட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற்
பொருள் காணுதே. 12

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு விருட்
பொருள் காணல் வேண்டும், தெரிகின்ற
பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போ
தும், விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தி
யும் பலமும் வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தி
யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண்
போர்க்கே. 31

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே
மனமென் பார்கள், கருத்தெழு விருத்தி
வேண்டுங் கணக்கினன் மனத்திற்கெட்டும்,
வருத்திய பலமா மிந்த மனத்திற்கெட்
டாது கண்டாய், அருத்தமிப் படியென்
றைய மகன்றுநீ தெளிந்தி டாயே. 14

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்
ன வழிகளறிந் தேனினியோர் வசனங்கே
ளீர், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்
தந் ததாகார மாவதன்றோ சமாதி யோகம்,
உஞ்சலையொத் தலைவதுதன் சுபாவ மாகி
யொரு கணத்திற் பலவுலகா யுதிக்குமிந்த
நெஞ்சகம்வத் துவிலசையா நிவாத தீப
நிலையடைவ தெப்படியோ நீர்சொல் வீரே.

கருதுமனே குணமூன்று முன்றி லொ
ன்று கதித்தெழுந் தான்மற் றிரண்டுங்காந்து
நிற்கும், தருமமிகுஞ் சத்துவமேலானபோ
து சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்
டாம், மருவு சோ குணமாகி லுலகத்தகவா
தனையாஞ் சாத்திரவா தனையு மாகும், அரு

மகனே தமோகுணமே லான போதிலசுர
சம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே. 16

மனதுசத் துவசொரூப மற்றி ரண்டும்
வந்துகலந் தனவவற்றை மாற்றினேற்போம்,
தனதுசந்மார்க் கத்தைவிடா திருந்தபோ
து தமோகுணமும் ரசோகுணமுஞ் சமிக்
கும் பின்னைக், கனபரிணு மஞ்சலனம்போ
ம்போனக்காற் களங்கமற்று நின்றவாகாசம்
போலும், நினதுளமப் படியாமப் பிரமத்
தொன்றாய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்
குந் தானே. 17

களங்கமற்ற கண்ணுடி தன்முன்வேறொ
ர் களங்கமற்ற கண்ணுடி காட்டும் போது,
விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாகி விகற்
பமின்றி நிருவிகற்ப மாஞற் போல, அளந்
தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா
யாநந்த மாம்பிரமத் தைக்கியமான, உளந்
தெளிந்த படியிருந்தா லுலகமெங்கே யுலை
வெங்கே யென்றசங்கையொழித்திடாயே.

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன் முத்தரி
ருக்குமட்டும் பிராரத்த மெதிறுலுண்பார்,

போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப்ப தன்றோ புசிப்பதென்றான்மனந்தானும்போன தன்றே, சோகமா மனமிறந்தாற் போக மில்லை தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொலக்கூடாதே, மோகமா மிதுதெளியக் குருவே நன்று மொழிந்தருள்வாய் தெளிந் ததன்றோ முத்தி தானே. 19

மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூப மென்றும் வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வரு மிவற்றில், வினவாத சீவன் முத்த ரிடத்தி லொன்றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன் றுமேவுங் கண்டாய், தன தான சத்துவமாய் மனஞ்சே ஷித்துத் தமசுரச சுகணசித் தல் சொரூப நாசம், அனகாசத் துவந்தா னு மிலிங்க தேக மடங்கும்போ தடங்குத லே யரூபநாசம். 20

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந் துகளிருள்போ ஞன்மனமென் சொல்லும் போம்போம், வர்த்தமா னத்தில்வந்தவுண வை யுண்பார் வருவதும்போ வதுமினைந்து

மகிழார் வாடார், கர்த்தரா மகந்தையை விட்டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத் தைகாண் பாராகி, முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டிலையென் றறிந்துசங் கை மோசிப் பாயே. 21

விவகார வேளையெலாஞ் சமாதி யென் றால் விகற்பமன்றோ மனமலைந்து விடா தோவிட்டால், அவதாக நழுவுமன்றோ வென்றுயாகி லதற்கொருதிட் டாந்தங்கேளா யைகொண்டு, நவமாகப் பரபுருடன் றன் னைக்கூடி நயர்தசுக மநுபவித்தநாரி நெஞ் சந், தவமாக மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந் தழுவியநு பவித்த சுகந்தனை விடாதே. 22

தேகத்த னலஞகி யகர்த்த ஞகிச் சீவ னின்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன், போகத்தை யுண்பனென்றுற் கருத்தா வா மே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போகமுண் டோ,சோகத்தையறுத்தருளுங்குருவேயிந் தத் துகளறக்க வேண்டுமென்றுசொன்ஞ

யாகில், மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தியாகி
வகைமூன்று யவரிருக்கு மகிமை கேளாய்.

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச் சிலைமலைமுன் னிரும்புகள்சேட்டிக்கு மாபோல், செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்கு மென்முன் சடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யும், மெய்கலந்த விந்திரிய விகாரரூப விவகாரவிருத்திக்கும் விருத்தி தானு, மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாட்சியேநான் வெயில்போலென் றுரைத்தவனே விபுமா கர்த்தன். 24

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த மபத்தியம் பத்தியமெனவூணுய்ந்திடாமல், பொறுமையுடன் கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன் மாபோகி யாகும், சிறிதுபெரி துகடனதந் நியங்க ணன்மை தீமைகள்சே ரினும்படிகச் செயல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனே மாத் தியாகி யாவன்விரதமிம்மூன் றுடையவரே வீடு ளோரே. 25

மெய்யுங் கொண்டுபி றார்த் தந்தரு விதி
வழி நின்றிடவும், உய்யுங் கர்மிக ளுக்கநு
குணமா வுறுதொழில் செய்திடவும், செய்
யுஞ் செய்வகை முடிந்தவ னென்றுரை
செப்புவ தெப்படியோ, நையுந் துன்பமகற்
றிய குருவே நலமா வருள்வீரே. 26

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகை யாகும
வித்தைவசத் தறுநாள், ஏடணை மமதைய
கந்தையு ளார்க்கே யிகபர விவகாரம், வீட
ணுகுவமெனு மிச்சையு ளார்க்கே வித்தை
படிப்பதெலாம், பாடன்மி குந்தொழிலாற்
பலனுண்டோ பரிபூ ரணமானால். 27

தூரவர்சி காமணி யேகே ளீர்நீர் கூறின
வழியொக்கும், பரமுட னிகமுமி ழந்தவ
ரன்றோ பழநுவர் மெய்ஞ்ஞானம், விரவுமு
யர்சியின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ
ரோ வேண்டார் சிரவண மனனுதிகள்வே
ண்டா சித்தமு றைத்திடவே. 28

கிளர்மக னேகேள் தத்துவ மறியார்
கேட்டல்செ யக்கடனே, தளர்வறு சிந்தித்

தலின்முயல் வார்சிலர் சந்தே கங்களுளார், தெளிதலி னிற்பார்விபரீ தப்பேய் தீராவர தனையோர், வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயினர் வேண்டுவ தொன்றுண்டோ. 29

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞாநியு மஞ்ஞாநி கள் போலே, செய்யா நின்றேன் கண்டே னுண்டேன் சென்றே னெனலாமோ,பொ ய்யாம் விபரீ தங்கள வற்குப் போயின வெ ன்றீரே, மெய்யாம் பிரமவி சாரமிதன்றே வெளியா வுரையீரே. 30

ஓய்ந்தக ஞவிற் கண்டப ழங்கதை யோ துவன் வாதனையால், ஆய்ந்தறிவுற்றவனப் படி செப்புவ ஞபா சனுமாகான், மாய்ந்த தனுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மநுட னெனப்படுவான், வீய்ந்தசி தாபா சன்போ மளவும் விவகா ரந்தொடரும். 31

ஆஞ லயா குருவே காண்ப தசத்திய மென்றாலும், நாஞ விவகா ரந்துயரலவோ ஞாநசு கந்தருமோ, போஞலன்றே நன்று

நிட்டை பொருந்திடல் வேண்டாவோ, தானுநிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந் தவ னெப்படியோ. 32

தேரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரு ம் விவகாரம், உரியதி யாகமும் விவகாரங் களு முள்ளத் தொழிலன்றோ, தூரியபரம் பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமுண்டோ, அரியச மாதிகள் பழகுவ னேலவ னுரு டனுமன்றே. 33

உத்தம குருவே யாரு ,டருமா யொரு தொழி லற்றவருள், சித்தமடங்குதி யாளு திகள்சிலர்செய்குவ தென்னென்றால், இத் தல மருவும் பிராரத் தப்பிறி வெப்படி யப் படியே, முத்தரும் வெகுவித மாகுவரென் பது முன்னே சொன்னேனே. 34

நல்லவ னேகே ளுலகுபகாரம் ஞாநிகள் விவகாரம், அல்லது வேறொரு பெறுபே றும்மிலை யதனாற் பிணியுமிலை, வல்லசிருட் டிமுதற்பல தொழிலால் வருபுண் ணிய

பாவம், எல்லவ ருக்கும நுக்கிர கஞ்செயு
மீசன டைந்திலனே. 35

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகி யெழுந்தரு
ளுங்குருவே, ஈசனு ஞானியு மொப்பென்
றீரே யெப்படி யொப்பென்றால், ஈசனுஞா
நியு மமதைய கந்தை யிகந்ததி னுலொப்
பாம், ஈசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்
லா மிவனுமே. 36

எல்லாச் சீவரு மிவனு மென்றீ ரிவன்று
ன்முத்தியடைந், தெல்லாச் சீவரு முத்தி
பெறுமலி ருப்பா னேனேயா, எவ்லாச்சீவ
ரும் வெவ்வே றுனு லிவனெல் லாமலனே,
எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே
யிதைகீர் மொழியீரே. 37

அகமெனு மான்மா பூரண மேகமநேகவி
தஞ்சீவர், அகமெனு மந்தக் கரணே பா
திக ளளவில யாதலினுல், சகமுழு துங்கு
ளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரர்பலராம்,
சகமதி லேரிகு ளஞ்சிறு குழிசால் சட்டி
குடம் பலவால். 38

சட்டிகு டங்களி லொன்றுந சித்திடினட தினுட் சலசந்திரன், ஒட்டுமு தற்சந் திர னொடு கூடுமொ ழிந்தவை கூடாவே, கட் டுமு பாதிந சித்திடு சீவன் காரணவான்மா வில், கிட்டும யிக்கிய முபாதிகெ டாதவர் கேவல மாகாரே. 39

இவனயன் மால்சிவ ளுகிய வீசரொடெ ப்படி யொப்பாவான், சிவன்முதன் மூவரு மகிலசி ருட்டி திதிநா சங்கள் செய்வார், அவர்பிறர் மதிகளு முக்கா லங்களுமறிவா ர் விபுவாவார், தவமிகு குருவே யிவனுக் கவையிலொர் சற்றுங் காணேனே. 40

நடத்து நீர்நிலாத் திரியொளி யுபயமுந் தழுவுமூர் தனைக்காக்கும், குடத்து நீர்வி வக்கினிலொளி யிரண்டுமோர்குடும்பமாத் திரங்காக்கும். அடுத்த மைந்தனே ஞாநியு மீசனு மறிவினுற் பிறிவில்லை, கெடுத்தமா யையின் குணங்களான் மேலென் றுங்கீழெ ன் றும் பிரிவாமே. 41

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப்போலவே
காரணன் முதலான, சுரர்கண் மாயைவல்
லவாணி மாதிக டொக்கமா தவமிக்கோர்,
தரணி மாநுடர்க் கவைகளில்லாமை யாற்
ருழ்வுள ராஞலும், பிரம பாவனை யாலிவ
ரவரெனும் பேதமொன் றிலைபாராய். 42

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிக
ளுக் கணிமாதி, சித்தி பூமியிற் கண்டிருக்
கவுமந்தச் செல்வமீ சனதென்றீர், புத்தி
யொத்திட வுரைத்தருளென்றிடிற்புகழுமீ
சனைநோக்கிப், பத்தி செய்திடுந் தவத்தினு
லியோகத்தாற் பலித்ததென் றறிவாயே.

சிவசொ ரூபமாந் தேசிகமூர்த்தியேசித்
திமுத் தியிரண்டும், தவமு ளோரடைகுவ
ரெனி லவர்கள்போற் சகலரு மடைவாரே,
அவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமுமடைந்த
துங் கண்டோமே, இவர்கண் ஞாநிகளென்
றிடிற் சித்திக ளிவர்க்கிலா வகையேதோ.

காமியத்தவங் காமிய மொன்றையுங்கரு
திடாத் தவமென்றும், பூமி யிற்றவ மிருவ

கை சித்தியும் போதமுந் தருமைந்தா,ஆமி வற்றிலொன் றியற்றி லொன்றையே யடைகுவரி துதீர்வை, யாமுரைத்தவவ்விர ண்டையு மியற்றினு ரன்றள பெரியோரே.

அனக மைந்தனே முத்திஞா நத்தையே யடைந்தன ரல்லாமல், ஜனகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தா ரோ,இனியசித்தியேவிரும்பினர் சிலர்சில ரிரண்டையுமுயன்றாம்,முனிவர்சித்திகள் வினைதமாத் திரந்தரு முத்தியைத் தா ராவே. 46

யோக ஞாநமே முத்தியைத் தருமெனி லொழிந்தசித் திகள்வேண்டி, மோக மாயு டல் வருந்தினர் சிலசிலமுத்தர்களேனென் றால், போக மாய்வரும் பிராரத்தகர்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தேகும்,ஆகையாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்த மாகுமென்றறிவாயே.

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தலெ ன்மன மசையாமல், பெலக்கவேண்டு தெ ன் றருள்குரு வேயகப் பிராந்தி போய்த்

தெளிவானேன், துலக்க மானகண் ணடி
யை யடிக்கடி துலக்கிறூற் பழுதன்றே
அலக்கண் மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குரை
யமிர்தங்க டெவிட்டாவே. 48

கைத வங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லு
மோகருணையாலெனை யாளும்,ஐயனே குரு
வேயெவராகிலு மநுபவித் தாலன்றிச்,செ
ய்த கர்மங்கள் விடாவென்றவசனமுஞ்செ
ன்மசஞ் சிதம்வேவத், தூய்ய ஞானத்தீச்சுடு
மென்ற வசன முந்துணிவதெப்படி நானே

சீவ பேதங்க ளளவில்லை மைந்தனே செ
ய்கையு மளவில்லை,ஆவ வாமவ வரதிகாரங்
களறிந்துபக்குவநோக்கிப், பூவலர்ந்து பின்
பலங்கள்காட் டுவனபோற் பூருவஞ்சித்தா
ந்தம், காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வச
னிக்குங் காண்டமூ வகையாலே. 50

ஆனபாவிக ளடைவன நரகங்க ளாகியு
மானலும், தானமந்திர விரதவோமங்களா
ற் றவிருமென் பதறியீரோ, ஈன மாம்
பல சன்மசஞ் சிதவினை யெத்தனை யானு.

லும், ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறை மொழி நம்பினுல் வீடுண்டே. 51

என்ம னந்திருக் கோயிலாத் தினங்குடி யிருந்தருள் குருமூர்த்தி, சென்ம சஞ்சித வினைகள்வே றறுத்திடுந் தேவரீர் மெய்ஞ் ஞானம், தன்ம யந்தரு மகிமையை விபுத ராஞ் சமர்த்தருமறியாமல், கன்ம மாங்குழி யினில் விழுந் தழிகின்றகாரணமுரையீரே.

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத்தவர்சேர்வர், வழிந டப்பவர் பரா முக மாயினுன் மலர்ந்தகண்ணிருந்தாலும், குழியில் வீழ்வர்கா ணப்படி வெளிமுகங் கொண்டுகா மிகளர்ஞோர், பழித ரும்பிற விக்கட லழுந்துவர் பரகதி யடையாரே.53

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசஞர்செய் விக்குஞ் செயலன்றோ,பிறந்த சீவர்க ளென்செய்வா ரவர்கண்மேற் பிழைசொலும் வழியேதோ,துறந்ததேசிகமூர்த்தியே யென்றிடிற்சுருதிநூற் பொருண்மார்க்கம் மற

ந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண் மைந்தனே யதுகேளாய். 54

திகழ்ந்த வீசனார் சிருட்டியுஞ் சீவனார் சிருட்டியும்வெவ்வேறே. சகந்தனிற்போது வீசனார் சிருட்டிகள் சராசரப் பொருளெல்லாம், அகந்தை யாமபிமானங்கள்கோபங்களாசைகளிவையெல்லாம், இகழ்ந்தசீவனார் சிருட்டிகளாகுங்காணீசனார்செயலன்றே.

பூவ ராம்பரன் சிருட்டிகளுயிர்க்கெலா முத்திசா தனமாகும், சீவனார்செயுஞ்சிருட்டிகடங்களைச் செனிப்பிக்கும்பிணியாகும், தாவ ராதிகணசித்திடிலொருவர்க்குஞ்சநனங்கள் நசியாவாங், கோப மாதிகள் நசித்திடிற்பந்தமாங் கொடும்பிற விகள்போமே.

ஈசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெவர்பலமொழிந்தார்கள், தேசகாலதேகாதிகளிருக்கவுஞ் சீவகா ரியமோகம், நாசமாக்கிய விவேகத்தி னயிமொடு ஞானமுத்தர்களானார், பாசமோகங்கள் பசுக்களின்செயலன்றிப் பசுபதி செயலன்றே. 57

அச்சு வத்தமென் றொருமா மதிலிரண்
டரும்பறவைகள்வாழும், நச்சுமங்கொருபற
வையும் மரக்கனி நன் றுநன்றெனத் தின்று
ம், மெச்சு மங்கொரு பறவைதின் னாதென
வியங்கியப் பொருளாக, வைச்சு மாமறை
சீவனை யீசனை வகுத்தவா றறிவாயே. 58

இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலாமி
வன்செய லென்னாமல், அந்தத் தேவனால்
வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார்
கள், இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா
மிவன்செயலல்லாமல், அந்தத்தேவனாலன்
றெனும் விவேகிக ளமலவீடடைவார்.59

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெ
ய்வ நாயகன் பொதுவானால், சிலரை வாழ்
வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வதே
னென்றாயேல், குலவு மக்களைத் தந்தை
போற்சிட்டரைக் குளிர்ந்துதுட் டரைக்கா
ய்வன், கலைக ணல்வழி வரச்செயுந் தண்ட
முங் கருணையென் றறிவாயே. 60

மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பகமரங்
கனல் புனன்மூன்றும், தனைய டைந்தவர்

வறுமையுஞ் சீதமுந் தாகமுந் தவிர்த்தாளும், அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வனகன்றவர்க்கருள்செய்யான், இனைய குற்றங்க ளவர்குற்ற மாகுமென்றெண்ணிநீ யறிவாயே. 61

ஒன்று கேண்மக னேபுமான்முயற்சியாலுரைத்துமா நுடர்க்கீசன், நன்று செய்யவே காட்டிய நூ வழி நடந்துநல் லவர்பின்னே, சென்று துட்டவா தனைவிட்டு விவேகராய்ச் செனித்தமா யையைத்தள்ளி, நின்று ஞானத்தை யடைந்தவர்பவங்கள்போம்நிச்சய மிதுதானே. 62

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனி லிடைவிடா விசாரத்தால், வந்தடைந்திடும் விசாரந்தா னேதெனின் மனுதியாஞ்சரீரத்தில், இந்த நானெவன்சித்தெதுசடமெது விரண்டுமொன் றுக்கூடும், பந்தமேதுவீ டேதென வுசாவுதல்பகர்விசாரமதாகும். 36

போன சன்மங்க டமிலநுட் டித்தநற்புண்ணிய பரிபாகம், ஞான மாக்குமே விசா

ரமே னென்றிடி னுமுரைத்திடக்கேளாய்; ஆனபுண்ணிய மீசுரார்ப்பணஞ்செயினசுசி போஞ் சுசியாகும், மான தம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென் றறிவாயே.

பத்தி யும்வயி ராக்கிய மும்பர லோகமுமணிமாதி, சித்தி யுந்தவ நிட்டையும்யோகமுந் தியாகமுஞ் சாரூப, முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கருமங்கண் மோகமாத் திரந்தள்ளும், புத்தி தந்திடலருமையோ விசாரமேன் புண்ணிய குருமூர்த்தி. 65

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வேண்டினுன் மகனேகேள், கூட மாமவர்சுபாவங்கள் சீலங்கள் குறிகளாய்ந் தறியாமல், ஓடியுங்குதித் துந்தலை கீழ்நின்று முயர்ந்தகம் பத்தேறி, ஆடியும்பல கருமங்கள் செய்யினு மவருண்மை தெரியாதே. 66

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்குமிலக்கணத்தால்வேதம், சொன்னஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச்சுருதிநூல் படித்தாலும், அன்ன தானங்கட வங்கண்மந்திரங்

களாசாரங்கள் யாகங்கள் என்ன செய்யினுந் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவைகளால் வாராதே. 67

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினாற்போமன்றி,விளங்குபுத்தியாலுலகிலார் துலக்கினார்விமலதேசிகமூர்த்தி, களங்க மாகுமஞ் ஞானமு மப்படிக்கருமத்தாற் கழுவாமல், உளங்கு றித்தஞா னத்தினா லெப்படி யொழியுமீ தருள்வீரே. 69

தர்ப்ப ணத்தினிற்களிம்புவாஸ்தவமலஞ் சகசமாதலின்மைந்தா, கற்பளிங்கினிற்கருநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன் னாரோபம், தர்ப்ப ணத்தினி லழுக்கற வேண்டினாற் சாதனத்தொழில்வேண்டும், கற்பளிங்கிலாரோபமே கறுப்பென்று கண்டிடமனம்போதும்.

இங்கு மப்படிச் சச்சிதா நந்தத்தி லிடர்ச்சடம்பொய்மூன்றும், தங்குமாயையின் கற்பித மன்றியே சகசவாஸ் தவமன்றே, பங்கமாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா துறவாக்கும், துங்க ஞானமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே. 70

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்தவன் வருடநூ றழுதாலும், நினைத்துணர்ந்தபின்கிட்டுமப் படியிந்த நின்மலவான்மாவும், அனர்த்த மானதன் மறதியைக்கெடுத்துத்தன் னறிவினாற் காணமல், கனத்த கர்மங்க ளூறுகஞ் செய்யினுங் காணுமோ காணதே. 71

நன்மையாங்குரு வேசுகந் தருவது ஞானமே யெனும்வேதம், தன்மபாவமிச்சிரங் களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண்மாந்தர், சென்ம மாகுவசாதியா சாரமேசெய்தவஞ் சுகமென்று, கன்ம காண்டத்தில் விதித்ததென் விதித்துள காரண முரையீரே. 72

தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்டமெதிர்காட்டிக், கனமருந் துகளொளித்துவைத்தழைக்கின்ற கருணைநற்றாய்போலே, மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லும், நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்க காமிகளந்த நிண்ணயந் தெரியாரே. 73

போகமாருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பேகாண், ஆக மங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோவத்தனைதெரியாதோ, காகமேகறுத் திடுநெருப்பேசுடுகசந் திடு வேம்பே நீ, வேக வாயுவேயசையென வொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே,

கள்ளு மூணாநீ விரும்பினான்மகங்கள்செய் காமத்தின் மனதானால், கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன் குறையெலாந் தொடானென்றே, தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகலமுந் தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளு மிவ்விதி யென்னை னிற் பூருவ நியமமாம் விதியன்றே. 75

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதி பின்மணந்துபா ரெனல்பாராய், மிதுநவிச் சையும்புத்திரோற்பத்தியால் விரும்பென்ற விதிபாராய், இதையும்விட்டொழியதிநயிட் டிகவந்நிக் கிகழ்ச்சியற் றதும்பாராய், அதை யறிந்துகன் மங்களாசைகளொழிந்தாநந்த மடைவாயே. 76

உலக மானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முற
வென்றவழிகூடும், பலவுமானவஞ் ஞானமு
ஞானமும் பகையென்ப துளதானால், நிலவி
லேமறப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா னத்
தோடே, குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள்
செய்யவுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி. 77

சொரூப ஞானமும் விருத்திஞா னமுமெ
ன்று சோதிஞானமு மிரண்டாம், சொரூப
ஞானமே விருத்தியின் ஞானமாய்த் தோ
ன்றும்வே றிலை மைந்தா, சொரூப ஞான
மஞ் ஞானசத் துருவன்று சுழுத்தியிற் கண்
டாயே, சொரூப ஞானத்தின் மருவுமஞ்
ஞானத்தைச் சுடும்விருத்தியின்ஞானம். 78

விருத்தி மாயையைச் சுழுத்திற் சுடாத
தற் சொரூபஞா னந்தானே, விருத்தி ஞான
மாய்ச் சுட்டதெப் படியெனில் வெய்யிலா
லுலகெங்கும், பரித்தசூரியன்சூரியகாந்தத்
திற் பற்றியக் கினியாகி, எரித்தவாறுபோற்
சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென்றறி
வாயே. 89

அருளு மையனே திரிவிதகாணத்தா லா
கிய தொழிலெல்லாம், கரும மல்லவோ
விருத்திஞா நமுமந்தக் கரணகா ரியமன்
ஞே, உரிய கர்மமஞ் ஞாநத்தைக் கெடுக்கு
மென் ஞேதிஞ லாகாதோ, பெரிய ஞாந
மென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமை
யை யுரையீரே. 80

விருத்தி ஞாநமந் தக்கர ணத்தொடு
விருத்தியா கிலுமைந்தா, ஒருத்தி மக்களே
தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண்
டோமே,கருத்தனுகியபுருடதந்திரங்களாங்
கருமங்க ளவைபோல,வருத்தஞாநமும்புரு
டதந் திரமன்று வஸ்துதந் திரமாமே. 81

வருத்த கர்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு
மற்றொன்ருக் கவுங்கூடும், மிகுத்த ஞாந
மப் படியன்று தியாநமும் விவேகஞானமு
ம்வேறே, செகத்திலொன்றையொன்ருவி
வன் பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதயோகம்,
முகத்த மாக்கண்டஞாநமே வாஸ்தவ மோ
கமாய் மயங்காதே. 82

கண்ட றிந்தது ஞானங்கேட் டதுதனைக்
கருதுபா வனையோகம், கண்டபேர் சொ
லக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மற
வாதே, கண்டவஸ்துமெய் தியான வஸ்துக்
கள் பொய் கருவியஞ் ஞானத்தைக், கண்ட
வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கருமமன்ற
றிவாயே. 83

சருவ முத்தியைத்தருகின்ற தியானமுஞ்
சத்திய மன்றென்றால், சருவ முத்தியுஞ்
சத்திய மன்றென்று சங்கியா தேநீகேள்,
உருவங் கேட்டவன் றியானிக்கும் பொழு
திலவ் வுருவம்வாஸ் தவமன்றே, உருவ
மாகுமப் பொழுதுகண் ணுற்கண்டவுருவம்
வாஸ் தவமாமே. 84

சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வ
முத்தியைநல்கும், திடமதானதெப்படியெ
னி லவரவர் தியானமே பிறப்பாகும், உடல
மாசையாற்றி யானிக்கிற்றியானித்தவுடல்
களா குவர்மைந்தா, தொடர்ப வங்கெடச்
சொரூபமே தியானிக்கிற் சொரூப மாகு
வர் மெய்யே. 85

பிரமரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமா குவரென்றால், நரச ரீரமாங் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே னென்னுதே, பரம பாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப் பரோட்சமே யபரோட்சம், திரவிசாரமா ஞானமா முத்தியாந் தீர்வையீ தறிவாயே.

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில்விருத்திஞா னமுங்கூடிச், சேடமாகினு லகண்டமா மநுபவ சித்தியெப்படி யென்றால், சாடிநீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றும்பொடி தானுமண் ணொடுமாயும், ஊடிஞானமுமறிவிலா மையைக்கெடுத் தொக்கவே கெடுந்தானே. 87

இந்த நிச்சய முத்தரு ளநுபவ மிருப்பதெப் படியென்றால், சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர்,பந்த முத்திகண் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொலி னகையாவர், அந்தரத்தையுண்டுமிழ்ந்ததோர் கொசுகெனுமவர்களை நகையாரோ. 88

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி, இலகு கந்தர்ப்பநகரி லே சுத்திகை யிரசதம் விலைபேசிக், கலக மாய்முயற் கொம்பினாற் குத்தியே களைத் திரு வருமாண்டார், அலகை யாயினு மெ னும்விகாரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே.

மாயை யென்பது பொய்யெனி லது பெற்ற வகையெலாம்பொய்யாமே,தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ,சேயசொர்க்கமுநரகமு நன் மையுந் தீமையும்பாராமல், தூயசத்துச்சித் தாநந்த பூரண சொரூபமா யிருப்பாயே.

பங்க யாசநன் முதற்பல தேவரும் பா ருள பெரியோரும், கங்கையாதியாந்தீர்த்த முந் தேசமுங் காலமு மறைநாலும், அங்க மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்னால், எங்க ணயக னேயத னுற்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே. 91

சொற்ப னர்தனிற் கண்டதைப்பொய் யென்று சொல்வது பிழையானால், அற்ப

மாயையிற் றோன்றிய சகங்களை யசத்தெ னல்பிழையாமே, சொற்ப னந்தனிற் கண் டதைப் பொய்யென்று சொல்லலா மெ னின்மைந்தா அற்ப மாயையிற் றோன்றி ய சகமெலா மசத்திய மெனலாமே. 92.

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண்ணி யரென்று புராணங்கூப் பிடுமானால், மெய் யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்த சாத்திர முண்டோ, பொய்யதே தெனி னுமரூபங்களாம் பூதமா கியமாயை மெய்யதேதெனிற் சச்சிதானந்த மாம்வியா பிக்கு மான்மாவே. 93

மாயை யென்பதே துடையாரா ரெப்படி வந்தது வருவானேன், மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவு மிரண் டாமே, மாயையென்பதும்பிரமமு மொன் றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே, மாயை யென்றமே கங்களுக் கொருசண்ட மாருத குருமூர்த்தி. 94

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப்படா மையா லவாச்சிய வடிவாகும், இதுதனக் குளதுடலியானுலகுமெய் யெனுமவருடை யோர்கள், கனதயி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண்டபே ரிலைமைந்தா, விதன மாயையேன் வந்ததென் றற்புத்தி விசாரமற் றதனாலே. 95

அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள்விளை யாடுமுன் றெரியாவே, உருவ மாம்பலகந் தர்ப்ப சேனையா யுதித்தபின் வெளியாகும், பிரம சத்திக ளநந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே, பரவு பூதங்கள்கண்ட நுமானத்தாற் பலருக்கும் வெளியாமே. 96

காரியங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங்காணு மற் றதுமாயம், பாரினின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும், வீரியந்திகழ் வித்தையாயின சத்தி வெளிப்படா ததுபோல, பேரியற்பிர மத்துக்கு மூலருக்கும் பிறிதுசத் திகளுண்டே. 97

சத்திசத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனு மாயாவி,வித்தை காட்டிய விந்திர

சாலம்பொய் வித்துவான் மெய்போலப்,
புத்தி மைந்தனே சத்திமா ஞகிய பூரண
வான்மாவின், வத்து நிர்ணயஞ் சொன்ன
திட்டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே.

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப
தெப்படி யெனக்கேட்கில், புல்லையாதியா
மசேதனப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப்
பனபாராய்,நல்லையாமகனேயதிற்சிற்சித்தி
நடந்திடா திருந்தக்கால், தொல்லை யாய்
வருஞ் சராசரவுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள்
வேறுமே. 99

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பல
நிறங் கலந்தசித் திரம்பாராய்,அருப்பமாஞ்
சத்தி நியமமில் லாவிடி லாசிலா நகர்போ
லாம், நெருப்பு நீரதாங்,கசப்புமே மதுரமா
நீசனு மறையோதும், பொருப்புமேகமாங்
கடலெலாமண்களாம் புவனமிப் படிப்போ
மே. 100

ஆர்க்குங்காணவு மறியவும்படாதென்று
மவாச்சிய வடிவென்றும், சேர்க்கு நாமரு
பப்பயிர் வித்தென்றுஞ் செப்பிய சிற்ச -

தி,பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிறித்திடப்படா
தெனிற் பிரமபா வனையொன்றுப்,பார்க்கு
மாறெங்ஙன் முத்தியா குவதெங்ஙன் பரம
சற் குருமூர்த்தி. 101

வாயுத் தம்பனஞ் சலத்தம்ப னம்மணி
மந்திர மருந்தாலே,தேயுத்தம்பனஞ்செய்
திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே, நீ
யச்சச்சிதா நந்தமாய் வேறென்று நினைந்
திடா திருப்பாயேல், மாயச் சத்திபோ மீ
தன்றி மந்திர மறைகளிற் காணேமே.102

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்த
மாம் விவகரித் திடவேண்டில், நாவி னன்
மண்ணைக் குடமென்ப ரக்குட நசிப்பதுநா
வாலே, பாவு நாமரூ பங்களை மறந்துமண்
பார்ப்பதே பரமார்த்தம், சீவபேதகற்பிதங்
களை மறந்துநீ சின்மய மாவாயே. 103

பூரிக் குங்கனசச்சிதாநந்தத்திற் பொய்
சடந்துயர் மூன்றும், தூரத் தாயினுந்
தோன்றுபாழ் விபரீதந் துடைப்பதெப்
படியென்றல், நீசிற் றேன்துந்தன் னிழ

றலை கீழதாய் நின்றலையினா னோராய்ப், பா
ரிற்றோன்றிய தன்னைநோக் கிடிலந்தப்
பாழ்நிழல் பொய்யாமே. 104

ஞானங் காரண மறிபொருள் காரிய நா
மரூ பப்பேய்கள், ஆன தெப்படி யழிந்த
தெப் படியென வாய்குதல் பலனன்றே,
மானமைந்தனே தீர்க்கசொப்பன சகம் வந்
ததும் பாராமல், போன தும்நினை யாம
லுன் போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே.

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பாரா
முக மாகினாலம்மட்டும், நிசத்திலுன்விழிப்
பார்வையா மிப்படி நிரந்தரப்பழக்கத்தால்,
வசத்தி லுன்மன நின் றாசிந் மாத்திர வடிவ
மா யிடின்மைந்தா, கசத்த தேகத் தி லிரு
க்கினு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாயே. 106

தானன்றி வேறொன்று மில்லாத பூர
ணச்சச்சிதாநந்தகுணமாய்,ஊனின்றவுயிர்
தோறு மொன்றாகு மென்றாலஃ தொக்கி
ன்ற படிகண்டிலேன், நானென்ற சீவன்
கள் சத்தான வகையொக்கு ஞானங்கள்

வெளிகண்டதால், ஆநந்தமிதுபோலவெளி யாக வுதியாத வடைவேது குருநாதனே.

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொரு பூவி லொன்றாகு மென்றாலுமே, கரணங்க ளோரொன்றி லோரொன்று தெரியும் கணக்கன்றி வாராதுகாண், அருமந்தசச்சி தாநந்தச்சு பாவங்க ளான்மாவின்வடிவாகி லும், பிரபஞ்ச மயமாம்வி ருத்திபே தத்தி னாற் பேதங்க ளாமைந்தனே. 108

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குண த்தால்வரும்விருத்திமூன்றும், ஆமவைகண் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமும் மயிதான மாகுமகனே, எமுறவி ருக்கின்ற சச்சிதா நந்தங்க ளென்றென்று மொன்றாகிலும், நாமுறைக் கும்விருத் திப்பிரிவி னாற்சொ ரூப ஞானாதி பிரிவாகுமே. 109

சடமாள மூடத்த ருக்கல்லு மண்களிற் சத்தொன்று மேதோன்றுமால், விடமான காமாதிகோரத்திலாநந்தம்விளையாதுமற்ற

வைகளாம், திடமான வொழிவாதிசாந்தத் திலேசச்சிதாநந்தமூன்றும் வெளியாம், மடமான மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்தமன மாகி லாநந்தமே. 110

இகமான குருநாத னேசச்சி தாநந்த மெனுமிலக் கணமறிகிலேன், அகலாதசத் தாவ தேதுசித் தாவதே தாநந்தமேதென் றிடில், மிகுகால மூன்றுங்கெடாதிருப்பது சத்து வேறுபா டறிதல்சித்தாம், மகிழ் காமநுகர்போது சுகமாகு மநுபூதி வாழ்வென்ப தாநந்தமே. 111

நாசச்ச ரீரத்திருக்குஞ்சரீரிதனைநால் வேத மாவாக்கியம், நீசச்சிதாநந்த மென்றிடினு மாசிரியர் நீபிரம மாகுமெனினும், மாசற்ற சச்சிதா நந்தநா னென்னவிவன் மன்னுமநு பவமெங்ஙனே, கோசப்புரங் களையிடித்துத்த கர்க்குமத குஞ்சரக் குருநாதனே. 112

சேன்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுடறரு மெனிற் செல்கால மிவனுண்டலோ, கன் மாநு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற

காலத்து மிவனுண்டலோ, உன்மாத யாத
னா வுடல்சடவு னாடன்மநுட வுடன்மாறி
மாறியழியும், தன்மாய வுடல்கெடினு மிவ
னிருப்பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்கு
மகனே. 113

இருளாக மூடுஞ் சுழுத்தியி லிராத்திரி
யி லிரவிசுடரற்றபொழுது, மருளாம லிரு
ளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற வகைகொ
ண்டு சித்தாகுமே, பெருவாழ்வு மிக்கதா
னே தன்னிடத்தினிற்பேராதபிரியமதனால்
அருகாத பிரியஞ்சு கத்தில்வரு மாதலா
லாநந்தமா மைந்தனே. 114

அன்னபானாதிசுக சாதநமதாகையாலா
ர்க்கும்வெகு பிரியமாகும், இன்னவா றுன்
மாவு மாநந்த சாதனமெனக்கருதல்பொரு
ளல்லவே, சொன்னவான் மாவையொரு
சுகசாத னங்களொடு சொல்லுவா யாகின்
மகனே, உன்னதாநந்தம்வே றேதநுபவிப்
பதா ருபயவான் மாவுமுளவோ. 115

விடயசுக மதில்வருதல்பிரியமாத்திரமா்கும் வெகுபிரிய மான்மாவிலாம், விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்மாவில் வெகு பிரியமாருதுகாண், விடயசுகம்விடலுமாங் கொளலுமா மான்மாவைவிடுவதெவர்கொள்வதெவர்பார், விடயசுக போகங்கள்விடுமவனை யவனால் விடப்படா தொருநாளுமே.

வேகின்ற கோபங்க ளாலென்னை நான் கொன்று விடுகிறேனென்றுசிலபேர், சாகின்ற படியினாற் றன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல் சங்கையலவே, தேகந்தனைக் கொல்லு மவனால்வி டப்பட்ட தேகமவனல்லன்மகனே, ஆகந்தனிற்கோப மலதுதனை யொருநாளு மான்மாவெ றுப்பதிலையே. 117

தாகப்படும் பொருளி னும்மகன் பிரியமாந் தனயனினு முடல்பிரியமாம், ஆகத்தினும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனினும் பிரியமுயிராம், ஏகப்பி ராணனிலும் வெகு பிரிய மான்மாவி லிந்தவான் மாமுக்கியம்,

ஊகத்தி னுற்கௌண மித்தைகர்த்தாமூன்
று மோரொன்றி லதிகமகனே. 118

கேடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மக
னை கெவுணவான் மாமுக்கியம், விட
லாத வுடலம்ப ரிக்குநா னுடலானமித்தை
யான் மாமுக்கியம், திடமான நன்மைகதி
வேண்டினுற்கர்த்தனுஞ்சீவவான்மா முக்கி
யம், சடமாயு முத்தியினின் ஞானவான் மா
வான தானேம காமுக்கியம். 119

புலியுமறு கூலமெனி விட்டமாம் பகை
செயிற்புதல்வனெனினும்வெறுப்பாம்,உல
கிலிரு வகையுமல்லாதபுல்லாதியிலுதாசீன
மாமாதலான், மலினமறு சின்மயம் பலவ
கையுமிப்படிமகிழ்ச்சியில்விருப்பமிகழான்,
அல்கிலா நந்தவடிவாகுமுன்சொரூபத்தை
யாராய்ந்து பார்மைந்தனே. 120

மாநஞ்சி றந்தகுருநாதனே யாநந்தவகை
களைத் தனேயென்னிலோ,ஞாநந்திகழ்ந்த
பிரமாநந்தம் வாசனு நந்தம்விட யாநந்
தமென், றாநந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை

யென்பர்சில ரவ்வைந்து மிதிலடக்கம், யா
னந்த வகைசொலக் கேண்மைந்த னேயெ
ட்டு மிஃதின்ன தெனவே. 121

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்தி
ரைப் போதுளது பிரமசுகமாம், மோகத்த
நந்தலிற் சுகம்வாச னைச்சுகமு முப்பிரிய
மான்மசுகமாம், யோகத்தி லுளதுமுக் கிய
சுகமு தாசின முற்றசுகநிசசுகமதாம் ஏகத்
தை நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கியமெ
மூந்தசுக ஞானசுகமே. 122

இவ்வா றுரைசெயுஞ் சுகபே தங்களி
னியல்பாமவைசொலமகனேகேள், ஒவ்வா
நனவினி னுழல்வா னிடர்கெட வுறங்குஞ்
சயனம துறநேரம், செவ்வாமனமக முக
மாமதிலொளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேருங்
காண், அவ்வாறிவனுள மகிழ்வா மநுபவ
மதுதான் விஷயசு காநந்தம். 123

ஈனந் தருசுக விடயந் திரிபுடி யிடரா
மென்மன மசையாமல், சேனந்தன துகு
லாயந்தனில்விழு செயல்போ னித்திரை

செறிசீவன், தானந் தமில்பா னுடனென்
றவனொரு தனையல்லதுபிற நினையாமல்,
ஆநந்தமயனு மாவன் சுகமிகுமதுதா னுயர்
பிரமாநந்தம். 124

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல்
சுருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்கள்,தா
ங்கும் மலரணை நன்றா கச்சிலர் சம்பா திப்
பதுதானாகம், தீங்கும் நன்மையு மாண்
பெண் முறைமையுந் தெரியா தமளிசெய்
பொழுதேபோல், ஆங்குள் வெளிகளு மறி
யா வநுபவ மதனா லதுபிர மாநந்தம். 125

உதவும் புவியினி லொருவன் னநுபவ
மொருவன் மனதினி லுதியாதே, மதியுங்
கெடுகிற துயில்கொண் டாநந்த மயனன்
றோசுக முறுகின்றான், இதுவிஞ் ஞாநமய
னஞ்சிந்தையி னினைவாய் வந்திட லழகன்
றே, சுதைவிண் ணோர்புகழ் குருவேநீரிது
சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே. 126

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர் களு
மறி நினைவிற் பிறிவறி வினிலில்லை, செய்

யும் நனவினி லிறுகும் மனதொடு சேருஞ் சின்மய விஞ்ஞானன், னையுந் துயர்மன நழுவும் பொழுதுணர் ஞானச் சுகமுணு மாநந்தன், பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குளமொடு பாகும் போலிவர் பிறிவன்றே. 127

ஒன்று இயபிர மாநந் தச்சுக மொழிவானேன்வெளி வருவானேன், என்றுன் முன்செய்த கருமம் வெளியினி லிழுக்குஞ் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனும், நன்று யினசுக மகலான் வெளியிலு நடவான் மறதியும் பெறமாட்டான், அன்று மெனவிருந் துறங்குஞ் சிலகண மதுவே வாதனை யாநந்தம்.

அந்தக் கணமுட லகமென் றிடர்களி லலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோம், முந்தைச் செயும்வினை சுகதுக் கந்தருமோனந் தருநடு வடிவேகாண், எந்தப்புருடனு மொருசிந் தையுமற விருந்தே னெனலநு பவமாகும், இந்தப்படிதனு தாசி னச்சுக மிதுவே நிசமெனு மாநந்தம். 129

நிசமா னதுமுக் கியமோ குடத்துள நீரன் றேவெளி யீரந்தான், வசமா வகங்கர

மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்கிய வகையாகும், திசையார் திரிசய மறியா தேதுயில் செறியா தேயுட றறிபோலே, அசையாதேமதி சமமா கியநிலை யதுதான் முக்கிய வாநந்தம். 130

மனுடன் மனுடகந் தருவன் றேவகன் மாகந் தருவனெண் பிதிரோடே, பனுமா ஜானர்கள் கருமத் தேவர்கள் பகர்முக்கிய ரிந்திரனுசான், கனமார் பிரஜா பதியென் விராட்டுபொன் கர்ப்பப் பிரமனென் றின் னோர்கள், பினவாநந்தங்க ளுரையாம் பிர ளய வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம் 131

எவனு கிலுமிந்தத் துரியா நீதத்தி லே யூாம் பூமியி விருந்தானேல், அவனு ரதன் சுகன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரநு பவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சய மிதுவே யநுபவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி, உவமா னமுமறி மகனே யவனடி யுதிரும் பொடிகளென் முடிமேலே. 132

இந்தவா றைந்துசுகந் சொல்லினோம் வித்தைசுக மினிமேற் சொல்வோம்,முந்த

மா யையுஞ் சச்சி தாநந்தப் பொருளுமே
மொழியும்போதில், அந்தமா மத்துவிதசுக
மான்ம சுகமிரண்டு மங்கே சொன்னோம்,
தொந்தமாற் றியமகனே யின்னமுனக்
கையமுண்டேற் சொல்லு வாயே. 133

துகன்றனையு மெனையுமுல கினையுமீன்
றளித் தருளுங் குருவே கேளீர், புகன்ற
சச்சிதாநந்தப் பதங்கடனித் தனியாகிப்
பொருள்வே றானால், உகண்டமனமுறைப்
பதெங்ஙன் பரியாய பதங்களைப்போலுறவு
காணேன், அகண்டமா மொருசுவையாய்த்
தேனீக்கூட் டியமதுவா யறிவிப் பீரே.

துளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்க
ளினு னீர்மூன்று கூறா யிற்றே, ஒளிதவ
னஞ் செம்மையென்ற பதங்களா லக்கிநிய
மொருமூன்றாமோ, வெளிமுதலாஞ் சக
மசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து விலக்கி
வேதம், எளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்
தாதி யெனும்பிரம மேகந் தானே. 135

நித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்
பிரம நிதானஞ் சாந்தம், சத்தியங்கே வலம்

துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடஸ்தன் சாட்சி போதம், சுத்தமிலக் கியஞ்சநா தனஞ்சீ வன்றத்தவம்வின் சோதி யான்மா, முத் தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வண்ணம் விதி குணங்கண் மொழியும் வேதம். 136

அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யம் விமலம் வசனு தீதம், அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந் தரமகோ சரம கண்டம், அசம நந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவம நாதி, அசரீர மவிகார மத்துவித மெனவி லக்கா மநேக முண்டே. 137

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கண ன்றுய்ச் சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங்கூ டிச், சொன்னபொரு ளொன்றன்றி யிர ண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள், பின்னபத மாமதனுற் சத்தாதி குணப் பொருளாம் பிரம மேகம், அன்ன பொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரிபூரண மா யாவாய் நீயே. 138

நிற்குணவத் துவின்குணங்களுரைப்பது தாய் மலடி யென நிகரென் றுமே, சற்

குணனே வத்துவிலே யுரையாம லறியவல்ல சதுரருண்டோ, நற்குணவே தங்களிர்தச் சீவன்முத்தி பெறப்பிரம ஞானந்தோன்றச், சொற்குணங்கள்பிரமத்தின் குணங்களன்று பிரமமாஞ் சொரூபந்தானே. 139

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே மொழியக்கேளீர், ஏகபரிபூரணமா மென்சொருப மென்னுளத்தி லிறக்கும் வண்ணம், ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னையகண் டார்த்தமா வறிந்தேனையா, ஊகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்திலாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே.

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானாற் சாட்சி யெங்கே, சித்தேசத்தாகுமய லெனிற் சடமாஞ் சடங்களுக்குத்திதியுமில்லை, ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ்சித்து நல்ல சுகமாகு மூகத் துக்கோர், வித்தேயன்னியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சுகாநுபவம் விளைந்திடாதே. 141

வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்னாலோ வேறொன் றாலோ, வாயால் வேறெனிலதுவு மசத்தோசத் தோவசத் தேன் மலடி மைந்தன், பேயாகா ரியஞ் செயுமோ சத்தெனவிப் படியதையும்பிரித் துச் சொன்னால், ஓயாத வவத்தையாங் கு தர்க்கவிகற்பங்களைவிட் டொழிந்திடாயே.

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுபவமுங் கேள்சுழுத்திச் சகவா நந்தம், மிருதிவடி வாதலிலவ் வாநந்த மேயறிவாம் வேறங்கில் லை, கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக் காண்கின்றாயே, இருதயத் திப் படிநோக்கி யேகபரி பூரணமா யிருந்தி டாயே. 143

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமநு பவம்விடாமல், பலமலரின் ம துப்போலே சச்சிதா நந்தமொன்றாம் பர மார்த் தத்தைப் பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்விழித்துப் பார்த்தபோ து,பலவடிவாஞ் சராசரசித்திரங்களெலாந் தோன் றமொரு படமா னானே. 144

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே
விநோதமின்றி யினிவே றுண்டோ, அதை
யுரைத்து மதைநினைத்து மிருப்பதன்றோ
ஞாநிகளுக் கான நீதி, முதலுரைத்த துரி
யாதீதமுமேழாம் பூமியுமுக்கியமாமென்ற,
பதமுமதின் வகையுமெனக் கெளிதாகத்
தெளியும் வண்ணம் பணித்திடமே. 145

வினவுமிடத்தஞ்ஞான பூமிக ளேழ்ஞாந
பூமிக ளேழெனபார், இனியவற்றுளஞ்ஞா
ன பூமிகளேழையுமுந்தி யியம்பக்கேளாய்,
தனிவித்துச் சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்
கிரஞ்சாக் கிரத்தைச் சார்ந்த, கனவுகளுக்
கனவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழுபேர்
கணித்தார் மேலோர். 146

முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத்திர
மதுதான் முதல்வித் தாகும், இந்தவறிவிற்
பண்டில் லாவகந்தை முனைபோலாமிது
நனைவாம், வந்துவந்து பிறவிதொறு மகம
மதை வளருமது மகாந னைவாம், நந்துமகங்
கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ்செயலே
னைந் னவே. 147

உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்
சொப்பனமெனும்பேருடையதாகும்,பண்
டுகனுக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பது
சொப்பனந னாவாம், மண்டுமிருண் மூடு
வ துசுழுத்தியா மஞ்ஞானவகைகள் சொன்
னோம், வீண்டுநிறை முத்திதரு ஞாந பூமி
களேழும் விளம்பக் கேளாய். 148

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சை விசா
ரணையிரண்டாம் பூமியாகும்,நலதநுமானசி
மூன்றும் பூமிசத்து வாபத்தி நாலாம் பூமி,
சொலுமசம்சத் திப்பேரும்பதார்த்தா பா
வனைப்பேருந் துரியப் பேரும், மலினமறு
ங்கனேயைந் தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார்
மேலோர். 149

துற்சங்க நிவிர்த்திவந்துசிவஞானம் விரு
ம்புவது சுபேச்சையாகும், நற்சங்க மொழி
வினவி ஞாநநூல் பழகல்விசா ரணையா நம்
பி, முற்சங்க வேடணைகள் விடநுமானசி
யிந்த மூன்றி னாலும், சற்சங்க மனதி லுண்
மை யறிவுதித்தல் சத்துவா பத்தி தானே

தத்துவத்தின் மனமுறைத்து மித்தை
யெலா மறத்தலசம் சத்தியாகும், அத்துவி
தா நந்தம்வருந் திரிபுடிபோம்பதார்த்தபா
வனைய தாகும், வத்துவிலே யிருந்தபடி யிரு
ந்தமவு னசுபாவந் துரியமாகும், இத்துரிய
பூமியைமுன் றுரியாதீ தப்பதமென் றறு
வுங்கேளாய். 151

முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுத
லாற் சாக்கிரமா மூன்றற்கப்பால், சொற்ப
னமா மதுவுமெள்ளநழுவுமைந்தாம்பூமியே
சுழுத்தி யாகும், அற்புதமாஞ் சுகாநுபவ
மிகுமாறும் புவிதுரிய மதற்கப் பாலோர்,
கற்பனையி லாதவிட மதீதமென்று மௌன
மாக் காட்டும் வேதம். 152

துரியநிலந் தனைத்துரியா தீதமெனின்
மயக்கமென்று கருதிமேலோர், அரியதொ
ரு விதேகமுத்தி யதீதமென்பா ரதுகணக்
கிலாறும் பூமி, மருவுசுழுத் தியிற் காட்சி
சுழுத்தி யென்பாரென்பதுநீ மனத்திற்
கொள்வாய், பெருமைதரு ஞானபூ மியின்
விகற்ப மின்னமுண்டுபேசக் கேளாய். 153

பூன்னிலங்க ளேழியமூ வருமப்பி யாசி களா முத்தரல்லர், பின்னிலங்கள்வான்வரி யான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேத மாகும், சொன்னநடுப் பூமிவந்தஞானிகளே பிரமவித்தாந் தூய முத்தர், இன்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய யான் சொல்வேனே. 154

நாலாம்பூ மியில்வருமுன் மூன்று பூமியு மடைந்து நடந்து மாண்டோர், மேலான பதமடைந்து பிறந்துமெள்ள மெள்ளவந்து வீடு சேர்வார், மாலான பவத்தில்விழார் மு தற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்த மைந்தா, காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங் கைவந்த தாமே. 155

இப்புவியிலிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண் டிலடைந் திருந்தா ராஞல், அப்புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்தர் குருபாதத்தாணை மெய்யே, தப்புரையென்றவர் கெடுவார்நடு வான மறைகளைநீ சங்கியாதே, செப்புமொ ழி வழிதிடமா யகம்பிரம மென்றிருந்து தெளிந்திடாயே. 156

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேக முத்தி தருஞான பூமி யென்று, நெல்லாகி முளைக்குமெனைத் தண்டுலமாக்கியகுருவே நீர் சொன்னீரே, இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியா சம்புகுந்தே காங்கியானோர், அல்லாமன் முத்திபெறு ரென்றுசிலர் சொலுமயக்க மகற்று வீரே. 157

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கை நன்று தெரியக்கேளாய், கட்டழியுந் துறவு நால் வகையாகு மவைகளுக்கங்காகும் பேர்கள், பட்டதுயர் கெடுங்குடி சகம்வெகூதக மம்சம் பரம வம்சம், விட்டகலுந்துறவுக்கு விராகங்கா ரணமன்றி வேட மன்றே. 158

மந்தமுந்தீ விரமுந்தீ விரதரமு மென மூன்று வகைவி ராகம், வெந்துயரம் வரும் பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்துவரும் விராக மந்தம், இந்தவுட லளவுமனை தனம் வேண்டா மெனவிடநீ விரமென் பார்கள், அந்தணனார் மித்தையென விடலதுதீ விரதரமா மறிந்தி டாயே. 159

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்க
ளொன்றும் பலத்திடாதே, திவிரத்திற்குடீ
சகமும் வெகூதகமு மென்றிரண்டு திறங்க
ளுண்டாம், தாவிநடந் திடத்திடமிலாதவ
ர்க்குக் குடீசகமுஞ் சகங்களெங்கும்,மேவி
நடந்திடத்திட முள்ளவர்க்குவெகூ தகமு
மென விதித்தார் மேலோர். 160

இருவகைதீ விரதரத்து மம்சனென்று
ம் பரமாம்ச னென்றுஞ் சொல்வர், வரும
ம்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோகத்தன் றிவா
ரா தென்பர், பரமாம்ச னுக்குமுத்தி யிவ்
வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்குமென்பார்,திர
மருவும் பரமாம்சன் றானுமிரு வகையாகுஞ்
செப்பக் கேளாய். 161

சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு பேர்
களவ ரிற்சிஞ் ஞாசு, மெய்ஞ்ஞான பூமியின்
மூன் மூன்றுபூ மியுணடக்கும் விவேகி யா
னேன், சுஞ்ஞான வானெனபோன் சீவன்
முத்தி யடைந்திருக்குந் தூய மேலோன்,
அஞ்ஞான மசலுமந்தச் சிஞ்ஞாசு மிருவகை
யா மதுவுங் கேளாய். 162

பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந் தடைவர் பரம ஞானம், அந்தணர்மன்னவர் வணிகர் சூத்திரராயிருந்துசில ரடைவர்ஞா னம், இந்தவகைச் சாத்திரத்து முலகத்து நடப்பதுகண் டிருந்து மைந்தா, சிந்தனை யின்மயக்கமென்னே சுருதியுத்தி யநுபவத் தாற் றெளிந்தி டாயே. 163

பிறந்ததுண் டாலன்றோ பிறகுசா வதுதா னுண்டாம், பிறந்ததேயில்லையென் னும் பிரமமா வதுவு நானே, பிறந்தது நா னென் றாகிற் பிரமமன் றந்தநானே, பிறந்தது மிறந்த தற்ற பிரமமா நானே நானே. 164

நானென்ற பிரமமானநானேநான றியே னென்றாற், நானென்ப தேது பின்னை நம் முடைப் புந்தியென்னில், தானதுமயக்கர் தன்னிற் சாகுமே சாவாதாகி, நானென நிறைந்திருந்த ஞானமா நானேநானே. 165

நிறைந்தவா றெந்த வாறுநிலைதெரிந்தில னென் றாயேல், அறிந்ததாஞ் சுழுத்தி தன்னிலாநந்தமதுவேயாகும், குறைந்ததற்

கீரநந் தந்தான் குவலயந்தன்னி லில்லை, நிறைந்ததே யிந்த வான்மா நிதானமில் வறிவு தானே. 166

மனத்தினா லெண்ணித் தானேவந்ததிவ் வுலகமாகும், நினைத்திடி லநேகலோக நிற்பதவ் வழியி லன்றோ, அனைத்தையுங்கடந்தப் பாலு மந்தமற் றறிவில்தாமென், றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னானே. 167

அந்தவா றிருந்து கொண்டே யாநந்த மநுப விக்க, எந்தவா றிருந்து கொண்டா லெனக்கிது தெரியுமென்னில், இந்தமூன் றவஸ்தை தம்மு ளொழுந்திடும் விருத்திநீக்கில், அந்தவா றிருந்து நீயு மாநந்த மடையலாமே. 168

வாதனை வசத்தி னாலே வருகிற விருத்தி யெல்லாம், எதினா லடக்க லாகு மென்று தான் விசாரஞ் செய்யில், போதமா மிராசன்றானாய்ப் புந்தியைம்புலன்களெல்லாம்,

தாதா யிருக்கப் பெற்றுற் சகலமு மடங்
குந்தானே. 169

விருத்திக ளடக்க வின்னம் விஞேத
மாம் யோகத் தாலே, துருத்திபோ லூது
மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி னிற்கும், கருத்
ததற்கில்லை யென்னிற் காரணசரீரமாகிப்,
பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்
கிடி லடங்குந் தானே. 170

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவதெவ்வா
றென் ஞேதில், ஆரணம் பொய்சொல்லா
தே யதன்பொரு ளகத்தி லுய்த்துப், பூர
ண மாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்றமெ
ன்று, தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவி
த்தை யெங்கே. 171

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவ
கா ரத்தில், எப்படிகூடுமென்னி லென்னை
விட்டொன்று மில்லை, இப்படி கண்டவெ
ல்லா மென்மய மென்க ஞைப்போல், கற்பித
மென்று தானே காண்கின்ற சித்துநானே.

சித்து நானிறைந்தோ னென்ற திடமற
வாதி ருந்தால், எத்தனை யெண்ணி னாலு
மேது செய் தாலுமென்ன, நித்திரையுணர்
ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனாவே போலே, அத்
தனை யும்பொய் தானே யானந்த வடிவு
தானே. 173

நானென வுடலைத் தானே நம்பினே
னநேக சன்மம், ஈனராய்ப் பெரியோ ராகி
யிருந்தவை யெலாமிப் போது, கானலில்
வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவினாலே,
நானென வென்னைத் தானே நம்பியீடேறி
னேனே. 174

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேது
பாக்கியமோ காணேன், நன்னிலந்தனிலெ
ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே, தன்னிய
னானே னானுத் தரீயத்தை வீசுகின்றேன்,
தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு
கின்றேன். 175

தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட வதிச
யத்தால், நித்தமா டுவன்கா ணென்ற நிலை

முன்ன மேய றிந்த, சத்திய மதனுலன்றே
தாண்டவ வென்ற ழைத்தார், அத்தனை மகி
மை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந் தாமே.

வந்ததோ ரிவ்வா நந்த மகிழ்ச்சியாருட
ன் சொல் வேன்யான், சிந்தையிலெழுந்து
பொங்கிச் செகமெலா நிறைந்து தேங்கி,
அந்த மில் லாத தாயிற் றப்படிக் குருவே
தாந்த, மந்திர மருளு மீசன் மலரடிவணங்
கினேனே. 177

வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பி
னேமே, பத்தியா லிந்த நூலைப் பார்த்தநு
பவித்த பேர்கள், நித்திய தருமநிட்டைநிலை
தனை யறிந்து சீவன், முத்தியை யடைந்தி
ருந்த முனிவர ராகு வாரே. 178

ஆரணப் பொருளாம் வித்தி யாநந்தம்
விளங்க வேதும், காரணங் குறைவி லாமற்
கைவல்ய நவநீ தத்தைப், பூரண மாக்கவே
ண்டிப் பூர்வமா நன்னிலத்தில், நாரணகுரு
நமக்கு நவின்றனர் யோகில் வந்தே. 179

• நலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புனற் றலைமேற் கொண்டால், உலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றபே றடைவார்போல, நல மையா குங்கை வல்ய நவநீத நூலைக் கற் றோர், பலகலை ஞாந நூல்கள் படித்த ஞா னிகளாய் வாழ்வார். 180

ஓம் தத் ஸத்:

சந்தேகந் தெளிதற் படலம் முற்றிற்று.

படலம் இரண்டிற்கும் செய்யுள் 281, பாயிரச்செய்யுள் 7, ஆக, மொத்தம் 288,

கைவல்ய நவநீதம் மூலம் முற்றுப் பெற்றது.

ஓம் சற்குருவே துணை.

S. A. M. Press:— Madras.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் அருளிச்செய்த கர்மயோகம்.

இதில் 1. குணம் உண்டாகும் விதம். 2. சதர்மம் மகத்தான சத்தி பொருந்தியது. 3. வேலை செய்வதன் ரஹஸ்யம். 4 கடமை என்பது யாது? 5. நாம் நமக்குத்தான் உதவி கொள்ளுகிறோம். உலகத்திற்கு உதவுவதில்லை. 6. தன்மயமறுப்பின் பூர்த்தியே பற்றின்மையாம். 7. முத்திநிலை 8. கர்மயோகத்தின் பூர்த்தி. உயர்ந்த பெதர்வெயிட் பேப்பரில் அச்சிட்ட 2-ம்பதிப்பு சிறந்த பைண்டு ஸ்வாமிகள் படமும் கூடியது.

விலை ரூபா	1	0	0
பக்தியோகம்	0	12	0

ஞானயோக ரஹஸ்யம்.

இதில் அடங்கிய விஷயங்கள் (1) மாயையும் மயக்கமும், (2) மாயாதத்துவமும் ஈஸ்வரனைப்பற்றிய அறிவும் (3) மாயையும் மோக்ஷமும், (4) உண்மை மனிதனும், போலிமனிதனும், (லண்டன்மாநகரில் செய்த உபந்யாசம்) ஷை உபந்யாசமே (நியூ யார்க்கில் செய்தது) (5) நித்யத்வம், (6)நாநாதலத்தில் ஏகத்துவம். (7) எல்லாவற்றி

னும் ஈஸ்வரன் வியாபகர், (8) ஆத்மாநுபவம் (9) ஆத்மாவின் சுதந்திரத்தன்மை. விலை ஸ்வாமிகள் படத்துடன் ரூ. 2 4 0

வேதாந்தரஹஸ்யம்.

இதிலடங்கிய விஷயங்கள். 1. அநுபவ வேதாந்தம் நான்கு பாகமும். 2 யாக்ஞவல்கியரும் மைத்திரேயரும். 3, சிருஷ்டி சாஸ்திரம் 2. சிருஷ்டி அண்டம், 5. சிருஷ்டி பிண்டம் 6. ஜீவ ஈசுவர ஜகத், 7. ஜீவனும், ஈசுவரனும், 8. அவ்யக்தமும், வியத்தமும், ஜகத் காலம்தேசம் காரண கார்யம் என்னும் சக்கரமும். 9. சாங்கிய சாஸ்திர ஆராய்ச்சி, 10 சாங்கியமும், 11. ஸ்வாமிகள் சரித்திரம், ஸ்ரீ ஸ்வாமி விவேகாநந்தராலே மதிக்கப்பெற்ற ஜஸ்டிஸ் (பாரதபூஷணம்) டாக்டர். சர். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் எழுதிய நான்முகத்துடன், இதில் சுவாமிகள் படமும், டாக்டரவர்கள் படமும் சேர்க்கப்பெற்றிருக்கின்றன. உயர்ந்த பயிண்டுடன் விலை ரூபா 2 0 0

இராஜயோகமும் பதஞ்சலி யோகஸூத்ர வியாக்கியானமும், விலைரூபா 2-0-0

எமது சொந்தப் பதிப்புகள்

	ரூ.அ.
சச்சிதாநந்த சிவம் திருத்திய 3-ம்பதிப்பு	1 2
மோக்ஷசாதன ரகசியம் (4 யோகம்)	4 0
விரரத்பாஜி பிரபு (தேஷ்பாண்டே)	0 3
திருமுருகாற்றுப்படை பரிமேலழகர் உரையுடன்	0 8
கந்தரந்தாதி மூலமும் வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார் உரையும் (நூதன முறை)	0 12
கந்தரநுபூதி மூலம் விருத்தி உரையுடன்	0 8
ஷை விருத்தி உரையுடன் (கிளேஸ்)	0 12
கந்தர் சஷ்டி கவசம் மூலம் உரையுடன்	0 8
ஷை விருத்தி உரையுடன் (கிளேஸ்)	0 12
கந்தர் அலங்காரம் மூலம் உரையுடன்	0 8
ஷை விருத்தி உரையுடன் (கிளேஸ்)	0 12
கந்தர் கலிவெண்பா மூலம் விரிவான உரையுடன் (கிளேஸ்)	0 8
பிரதோஷமகிமை சம்பாஷணை	0 4
விபூதி உருத்திராக்கமகிமை சம்பாஷணை	0 6
இராமரட்சையின் மகிமை வசனம்	0 4
ஒரு பெண்ணரசியின் பிரஹ்ம ஞானோபதேசம் வசனம்	0 8

ஜோதிட ஆசிரியன்

[யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில் 71 வருஷகாலமாகப் பஞ்சாங்கம் பிரசுரிக்கும் சிறந்த ஜோதிட சாஸ்திரியாகிய பிரஹ்மஸ்ரீ இரகுநாதய்யரவர்கள் தமது "ஜோதிட பரிபாலினி" பத்திரிகையில் 19-2-1928 ல் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.]

இது பிரஹ்மஸ்ரீ மத்தூர் வெங்கடரமணாச்சாரியர் அவர்கள் எழுதியது. இதில் ஜோதிடருதவியின்றிச் ஜோதிடங் கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய சகல ஆதாரங்களையும் ஆசிரியர் சுலபமாய் 211 விஷயங்களாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். இதனைப் படித்துணர்பவர் தாமே சுபமுகூர்த்தம் நியமித்துக்கொள்ளவும், கோசாரபலன் உரைக்கவும் ஜாதகம் கணிக்கவும், ஒருவாறு பலன் கூறவும், திறமையுடையவராவர். இத்தகைய நூல் சோதிடங் கற்க விரும்பும் ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாதது. இது அளவில் சிறிதெனினும் பெரும் பயனை யளிக்கக் கூடியது. இஃது உயர்ந்த கிளேஸ் காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டு, கண்ணைக் கவரும்படியான அழகிய பயிண்டுடன் கூடியது. விலை ரூபா ஒன்று. எமக்கனுப்பிய பிரதிக்காக நன்றி கூறுகின்றோம்.